

Sygn. akt IV CSK 92/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko "R." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego "R." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w C.
przeciwko J. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego)
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od J. P. na rzecz "R." Sp. z o. o. w C. tytułem kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) w odniesieniu do powództwa głównego i kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta) co do powództwa wzajemnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w B. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 31 maja 2012 r. w ten sposób, że oddalił powództwo J. P., zasądził na rzecz R. sp. z o.o. w C. od J. P. kwotę 49 722,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 października 2010 r., oddalił apelację spółki R. w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach postępowania. Ponadto wyrokiem uzupełniającym z dnia 12 listopada 2015 r. orzekł o obowiązku zwrotu przez J.P. spółce R. zwrotu wyegzekwowanego świadczenia w wysokości 108 239,75 zł oraz orzekł o kosztach związanych z wnioskiem restytucyjnym.

Powód główny J.P. w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi połączył z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegającym na niedokonaniu własnych ustaleń i nieprzeprowadzeniu oceny dowodów, co uniemożliwiło skontrolowanie jakimi motywami się kierował. Naruszenie to miało wpływ na treść wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie tej skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Jednolicie przyjmowane jest zapatrywanie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący powinien wykazać, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę.

Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Analiza wniosku i jego uzasadnienia na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie pozwala na przyjęcie, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa, którego następstwem było jaskrawo nieprawidłowe orzeczenie. Nie zostały przedstawione argumenty prowadzące do wniosku, że zaskarżony wyrok stanowi konsekwencję niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.